

A bukott angyalok

Szemükben még az isteni egeknek
Visszfénye csillog egyre elhalóbban,
Fülükben még zsong a kerúbseregnek
Örök dalából egy sor. Lenn a porban
Még emlékeznek tündöklő napokra,
Melyek mögöttük zengve elmaradtak,
Mint az álomderűs mennyei pompa,
Mitől mindig ragyog az égi ablak.
Most hullanak hidegbe és sötétbe,
Mindég mélyebbre, néma dachban égve
És arcukat kezükkel eltakarják,
Mert látni Őt már többé nem akarják,
Az éj kell nekik, a világtalan,
Melynek szívükben komor mása van.

Sétapálcám

Gyerekkoromban
Kis sétapálcám
Ujjongva hordtam.
Egyszer a hídon
Csak elejtettem,
Eltűnt egy résen,
Sohase leltem.
Utána kaptam,
Meg is sirattam.
Oly árva lettem
A forgatagban,
Az édenkertem
Fája hiányzott,
Tisza vizében
Ringott és ázott.
Valahol vár rám
A végtelenben
Kis sétapálcám,
Első, egyetlen.

Melankólia

Mint a bűvös vesszőt vesztett varázsló,
Úgy révedek szét a tarlott világon,
Rossz álom kútjából az égre nézek,
A részvétlen és hűvös csillagokra.

Megborzadok magánytól, messzeségtől,
Magamtól s állok a múlás szelében:
A rémülettől nem tudok beszélni
S a félelemtől nem bírok dacolni.
A megrontó kivette szívemet
S egy könnyes, véres követ tett helyébe.
A kezem nyújtom kapkodón, hiába
A mindörökre elment kedv után
S úgy búcsúzom mindennap a világtól,
Hogy, jaj, holnap megint ráébredek még,
Reménytelenség lett a végtelenség.

Tóth Árpád sírjánál

Halotti koszorú helyett
Kivitem hozzád szívemet,
Költő és testvér, bús, szelid,
Lelkembe zsongtak rímeid.

Úgy éltél ott, ez estelen,
Köd volt, november, rejtelem,
Nevedben nem múló varázs,
A síron túl föltámadás.

Boldog poéta, mondtam ott,
Halálig elkísért dalod,
Egy rím csókjával ajkadon
Szunnyadtál el egy hajnalon.

Igaz, szenvedtél szüntelen,
De minden kín és küzdelem
Örök formát lelt s életed
Zenéje együtt szűnt veled.

Elégia

Sírt keresek most a temetőben,
Hol egy öreg cimbora pihent meg,
Kivel régi, boldogabb időkben
Gyakran jártuk ezt az ősi kertet.

Május volt a földön és szívünkben,
Dúdolt bennünk könnyű, enyhe mámor,
Muzsikált a szentek hegedűje
Eljövendő szebb és jobb világról.

Úgy ujjongott lelkünkben az élet,
Sírok ormán az egekbe rontott,
Vágyaink a kikeleti fényben
Kigyulladtak, mint a csipkebokrok.

Most ő némán fekszik, karba kézzel
S várja, hogy majd én is idetérek,
Míg fejemre ráhajol az éjjel
S szállanak a szürke denevérek.

A rém

Bennem jár, hallom, mint kopog
Álomtalan, vak éjeken,
Kopog, dobog, indul, megáll
És jár tovább hűségese.

Figyeli néha, alszom-e?
Figyelem néha: alszik ő?
Fölöttünk ápolónk virraszt,
A végtelen és bús Idő.

Hiába várok, nem pihen,
Kopog, dobog, jár, kél a Rém
S álmomban is hallom, amint
Föl és lejön, megy feketén.

Már néha azt hiszem: no most
Vállamra teszi ujjait.
De nem. Megint indul, megáll,
Megáll és indul. Árnya int...

Gerhart Hauptmannhoz

Köszönt az elnyomott és megalázott
Népmillióknak szenvedése, vágya,
A gondokat szövő szegény takácsok
Siráma s Hannelék hallelujája.

Köszönt e fájó és fáradt világnak
Könnyes szerelme és síró reménye,
Téged, kinek szavára szép a bánat
És álomcsillag gyúl az éjsötétbe:

Apostol és próféta vagy ma, költő,
A vérző és vívódó emberöltő
Rád néz, csalódva harcban, gyűlöletben,

Jövő kárpítja intésedre lebben
És álmaid, a tiszták és a mélyek
Valóra válnak még s örökre élnek!
